

ВАРНЕНСКИЙ ОБЩИНСКИЙ ВѢСТНИКЪ

Изаляя обикновенно къмъ 1 и 15
отъ всѣкий мѣсець. — Писма, пари и
всичко за Вѣстника да се праща до
Градско-Общинското Управление въ Варна.

Цѣната на 24 броя:
за Княжеството 2 лева,
„ други държави 3½ „

За всѣкакви обявления се плаща на
единъ редъ отъ 40 букви за първий пътъ
15 ст., а за слѣдующитѣ по 10 ст.

ПРИКАЗЪ

№ 141.

Варна, 6 Юний 1890 г.

Градско-Общинский кметъ, за изпълнение рѣ-
шенieto на Варненский Окръженъ Хигиенический
Съвѣтъ отъ 27-й Мартъ т. (1890) год., съобщено въ
Общинското Управление на 3-й Май, съгласно съ
заклучението на Г-на Варненский Общинский Гла-
вель лѣкаръ отъ 6-й того подъ N-о 330, на основание
чл. 15 отъ Санитарний законъ и ст. 36 отъ Полицей-
скитѣ Правила за опазване общественото здравие,
изработени отъ Върховний Медицинский Съвѣтъ и
утвърдени съ Указъ N-о 151 отъ 1879 г., за да се
въспрепятвува по възможности да се не распростра-
няватъ въ жителитѣ заразителнитѣ болѣсти (охтика-
та, шарката—*variole*—, лошото гърло—*дифтерита*—и
други), което става главно чрезъ пренасянието отъ
едно лице у друго живи бактеритѣ (микрооргани-
змитѣ или микробитѣ), които сѣ причинителитѣ на
тая или оная заразителна или прилъпчива болѣсть,
и които организми се умъртвяватъ само чрезъ дезин-
фекция или обеззаразяване вещитѣ, въ които се тѣ
намираатъ, т. е. чрезъ огънь, дълго време дѣйствующа
на тѣхъ горѣщина (пзварявание вещитѣ и прочее),
или чрезъ употребленне обеззаразителни вещества (ка-
рболова кисѣлина и други дезинфектанти), предъ видъ
на всичко изложено обявявамъ:

Ст. I Запретено е да се продаватъ *стари дрѣхи*,
ризи, всѣкакви облѣкла, завивки и постелки, кои-
то сѣ носили хора болни и умрѣли отъ която и да
било *заразителна болѣсть*. (Това предписва изрично
отъ вишеозначената ст. 36 на цитираннитѣ санитарно-
полицейски правила.)

Ст. II. Всѣкакви ветошини (дрѣхи, завивки —
юргани — постелки — *дюшеци* —, покъщнини —, (мебе-
ли) и всѣкакви други *вети вещи*), които не сѣ снаб-
дени съ плomba или съ печатъ отъ Общинското У-
правление, за доказателство че не сѣ отъ хора съ зара-
зителна болѣсть, или че сѣ дезинфектирани, т. е.
прекарани презъ съотвѣтствующето обеззаразително
вещество, тоже е запретено да се продаватъ, даже и
въ края на града.

Ст. III. Когато би се хванжли нѣкого въ Вар-
на вети непломбировани (неподпечатани) дрѣхи и
други вещи, слѣднитѣ ще се прибиратъ въ опредѣ-
леното отъ Общинското Управление мѣсто за дезин-

фектиране за смѣтка на притежателитѣ имъ, или за
унищожение, споредъ както се намѣри за нужно отъ
надлѣжний общинский лѣкаръ, а виновнитѣ ще се
наказватъ незабавно съ *глоба до 25 лева*, или ще се
предаватъ на съдъ за по-голѣмо наказание, споредъ
както се изисква отъ закона

Кметъ: *Кр. Ив. Мирский.*

НЕОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Върху дезинфектираннето.

Като науката и опита сѣ доказали, че нѣкои
отъ микроорганизмитѣ произвеждатъ разни прилъп-
чиви и опасни за чловѣка болѣсти, намѣрва се за
нужда да се употребяватъ противъ слѣднитѣ та-
квива вещества, които не позволяватъ развиванието на
подобни микроорганизми, или гдѣто ги има, да се
уничтожаватъ съвсѣмъ. Това може да се извършва
чрезъ *дезинфекция* (обеззаразявание). За добро дезин-
фектиране трѣба да се обръща внимание на харак-
тера на заразителнитѣ болѣсти, за което може да се
раздѣлятъ заразителнитѣ болѣсти на двѣ главни
категории:

I. *Болѣсти*, които на всѣкий начинъ изискватъ
най-строга дезинфекция, каквито сѣ: холерата, варно-
лата (шарката), огницата (*typhus exanthematicus*), гни-
лата жаба или *дифтерита* (лошото гърло).

II. *Болѣсти*, при които дезинфекцията се прави
непремѣнно, само ако то се изисква отъ лѣкаря или
друго длѣжностно лице, както при коремний тифусъ
(*ileotyphus*), скарлатината, епидемическата дезинтерия
(кървавий дрискъ), морбили (бруеницата), коклюша
или лошата кашлица (тусисъ конвулсива) и туберку-
лозата (охтиката).

Заразителнитѣ болѣсти се распространяватъ:
чрезъ умрѣлитѣ, чрезъ самитѣ болни и чрезъ не-
пражненната имъ, чрезъ мебелитѣ, ястиетата, дрѣхитѣ,
хората, които сѣ въ прямо сношение съ болнитѣ и
пр. Дезинфекцията трѣба да взема мѣрки на всичко
това и заради това тя иска:

1) *Най-голѣма чистота* на самий боленъ, на
хората, които сѣ при него, на мебелитѣ и пр.

2) Да има въ стаята на болний всѣкога чистъ
въздухъ, и

3) *Да се премахватъ* винаги бързо всички *зара-
зителни вещества*.

Споредъ изложеното, извършва се дезинфекция-
та тѣй:

Ad 1) Болний трѣба да се чисти всѣкидневно, да си промѣнява веднѣжъ или по-често бѣлитѣ дрѣхи, постелките и завивките; дѣските и стѣнитѣ въ стаята да се истриватъ ежедневно съ мокри кърпи, които кърпи, както и бѣлитѣ дрѣхи и постелките на болний, да се наксватъ въ 3 до 5% карболова кислота, послѣ да се варятъ най-малко половинъ часъ въ горѣща вода, която да се смѣсва съ черъ или зеленъ калневъ сапунъ (20 грамма калневъ сапунъ въ 10 литри вода).

Ad 2) Промѣняването въздуха въ стаята на болний става, ако се отварятъ по нѣколко пѣти ежедневно прозорцитѣ и вратитѣ. (Констатирано е, че когато въздуха въ стаята бива съвсѣмъ тихъ, всичките бактерии и прахове падатъ на земята, споредъ което въздуха въ стаята се пречества съвсѣмъ за въ единъ до два часа. А най-чистъ въздухъ въ жилището си можемъ да имаме, ако въ единъ часъ се промѣнява въздуха седемъ пѣти.)

Ad 3) Уничтожаването заразителнитѣ вещества може да става:

а) *Чрезъ голѣма суха топлина или чрезъ водна пара, също отъ голѣма топлина.* Знае се, че суха топлина отъ най-малко 100° Ц., като дѣйствува единъ часъ, унищожавя микроорганизмитѣ и пр., а най-много тѣзи, които се нахождатъ повече на повърхността на предметитѣ, а на онѣзи микроорганизми, които се намиратъ по-дълбоко отъ повърхността, по-добре дѣйствува водната пара също отъ около 100° Ц. Освѣтъ това, водната пара не разваля тѣй предметитѣ, както сухата топлина.

Водната пара се произвежда въ парни машини, които сж или мобилни т. е. може да се пренасятъ гдѣто трѣба, или биватъ помѣстивани въ здание за дезинфектиране; когато не е възможно да имаме парна машина, може да се построи голѣма пещъ (фурна) за произвеждане суха топлина, каквито се днесъ много често намиратъ въ по-малките европейски градове, които нѣматъ достатъчно парични срѣдства, за да си доставятъ скѣпитѣ парични машини.

За такива пещи и за стабилни дезинфекционни машини нужни сж двѣ особенни колѣ, отъ които съ единитѣ да се докарватъ инфекциранитѣ (заразенитѣ) вещи (дрѣхи и др.), а съ другитѣ колѣ да се отнасятъ дезинфекциранитѣ (обеззаразенитѣ или пречистенитѣ).

б) *Чрезъ варение въ вода.*

в) *Съ 5% карболова кислота,* която става отъ смѣсанне една частъ тѣй наречена 100% карболова кислота (*Acidum Carbolicum depuratum*) съ 18 части вода.

г) *Съ 2% карболова кислота,* състояща отъ една частъ карболова кислота и 45 части вода.

Освѣтъ поменѣтата кислота, има още и много други дезинфектанти, т. е. вещества, които унищожаватъ микроорганизмитѣ, но тѣ не сж всички за употребяване, защото отъ нѣкои отъ тѣхъ трѣба да се взема голѣмо количество, други развалятъ много предметитѣ, а трети могатъ да ставатъ вредителни за чловѣка.

Такива вещества сж напиримѣръ: сублиматъ,

тимолъ, креозотъ, ацидумъ салициликумъ, алкохолъ (спиртъ), хлоръ, ферумъ сулфурикумъ (сачикъбрузъ), калкарне хипохлороса.

Сублимата дѣйствува на микроорганизмитѣ най-добре, защото, ако се вземе една частъ сублиматъ даже на 20 хиляди части вода, не може въ тая вода да се развие микроорганизмитѣ, но това вещество не може винаги да се употребява, защото може да повреди чловѣка.

Освѣтъ горнитѣ вещества, може да се употребява пара отъ хлоръ, бромъ, ацидумъ нитрикумъ, сулфуръ (тефъ, тюркюртъ) и пр., но пространни помѣщения не може съ тѣхъ да се дезинфектиратъ сигурно.

д) *Чрезъ изгоряване.*

Когато не е възможно да се отнасятъ въ болницата болнитѣ, които страдатъ отъ нѣкоя заразителна болѣсть, нужно е да се държатъ тѣ въ отдѣлни стаи, а у който домъ нѣма за това отдѣлна стая, както се случва много пѣти у по-бѣднитѣ, трѣба да се занася болний въ нѣкое особенно помѣщение за заразителни болѣсти, или въ отдѣленето на болницитѣ за заразителни болѣсти.

Много жители има, на които кѣщата състои почти само отъ една стая, въ която живѣятъ повече души, и то съ лоши прозорци, съ врати не добре затваряни, съ чистота у стаята, а много пѣти и на самитѣ хора най-лоша, и съ въздухъ въ нея съвсѣмъ разваленъ. Само по себе си се разбира, че ако се случи въ такава кѣща нѣкаква заразителна болѣсть и ако останатъ болнитѣ въ нея не може да се очаква тамъ никаква полза отъ дезинфекция, и освѣтъ това поражда се най-голѣма опасностъ и за другитѣ хора, които живѣятъ въ нея кѣща. За това необходимо е въ такъвъ случай даже и съмнителнитѣ болни да се испращатъ непременно въ болница, а стаята и всички предмети да се дезинфектиратъ.

Когато се разболѣе нѣкой отъ холера, вариола (шарка), коремний тифусъ, дифтеритъ, скарлатина или дезинтерия, трѣба да се оставятъ всичките мебели въ стаята, въ която се е намѣрилъ болний, но ако въ случай не е възможно тѣ да се задържатъ тамъ, а потрѣба да се изнесатъ въ друга стая, трѣба незабавно да се дезинфекциратъ. Съ дрѣхитѣ на болний съ постелките и кърпитѣ, които се употребяватъ за истриване стѣнитѣ и пр., трѣба да се направи, както се изложи по-горе. Относително испражненията на лица, които страдатъ отъ холера тифусъ, дифтеритъ, скарлатина и дезинтерия, трѣба тѣзи испражнения да се събиратъ въ особенъ съдъ, който да е напълненъ до четвъртъ съ 10% карболова кислота, и послѣ да се хвърлятъ въ нужницитѣ. Препорѣчва се за всѣка кѣща, гдѣто нужницитѣ не сж съединени съ каналъ, да се направятъ нужници отъ бѣчевна система, особено трѣба да се направятъ таквитѣ нужници въ училищата и въ всички здания, гдѣто се събиратъ много хора, защото бѣчвитѣ могатъ да се измиватъ по-лесно и нѣма голѣма опасностъ да не се зарази земята, а презъ нея и водата, което е особено важно за епидемитѣ на холера и

тифусъ. Но които не могатъ да си направятъ нужници отъ бѣчевна система, най-добъръ е да се копятъ нужниците на дълбочина съмо около два метра и формата да е цилиндрическа, защото такъвъ нужникъ може по-лесно да се чисти.

Стѣнитѣ и самото дѣно на всѣкий нужникъ трѣба винаги да бѣждатъ отъ камъкъ или тухли цементъ, за да неможе течението отъ него да преминува презъ земята.

Испражненията може да се дезинфекциратъ още и съ *acidum muriaticum*, ако се взематъ 40 куб. сант. на хиляда кубич. сантиметра испражнения или съ 9 кубич. сант. *acidum sulfuricum crudum* на 1000 куб. сант. испражнения. Подобна смѣсъ въ разстояние на два часа става стерилизована или безвредна. Дезинфекцията на нужниците обикновенно става или съ карболова кислота, която може да е и сурова или съ калкарне хипохлороса или съ варъ, или съ *Ferum sulfur.* (сачи-кѣбрузъ), отъ което послѣдне вещество трѣба испражненията на единъ челоуѣкъ на день най-малко 25 грамма. Освѣнъ испражненията трѣба да се дезинфектиратъ още бѣлвоча, пикочѣта, храчкитѣ, слюза отъ носа и самитѣ слюнки. Ястнето никакъ не е добъръ да се държи въ стаята на болний, или да ѣде нѣкой другъ здравъ отъ сѣщитѣ ястнѣта. Ако се намиратъ въ стаята на болнитѣ лоши миризми, не е полезно да се кади съ таманъ или други благоуханни миризми, но да се отворятъ прозорцитѣ и вратитѣ, та да излѣзе вонещий въздухъ и влѣзе въ стаята чистъ въздухъ. Щомъ се прекрати болѣстѣта, трѣба всичкитѣ дрѣхи, постелки и пр. безъ да се претърсватъ въ кѣщи, да се завиватъ въ чаршафи, които да бѣждатъ намокрени съ най-малко 5% карболова кислота и да се занасятъ въ помѣщенмето, гдѣто ще се извърши дезинфектиранieto съ горѣщина. Стѣнитѣ на стаята може да се пречистятъ съ мокри кърпи, или съ срдата на хлѣбъ и послѣ да се облѣятъ (пзмажжѣтъ отново) зидовѣтѣ, дѣскитѣ да се измиятъ съ 5% карболова кислота, също вратата и прозорцитѣ, които трѣба да се оставятъ отворени най-малко 2 часа. Когато болний оздравя и има да излѣзе отъ кѣщи, потребно е по-напредъ да вземе една баня въ топла вода, да се измие добъръ съ калиевъ сапунъ и да се облѣче съ съвсѣмъ чисти дрѣхи, които той — болний — не е носилъ въ време на болѣдуванието му.

А когато нѣкой умрѣ отъ холера, шарка, дифтеритъ, дезинтерия или тифусъ, него не трѣба да кѣдимъ, а щомъ се констатира смъртѣта трѣба да се завие такъвъ въ платно, което е намокрено съ 5 до 10% карболова кислота, послѣ да се тури въ почивалото (сандѣка) и да се отнесе на гробищата. При всѣко гробище трѣбало би да има едно солидно здание съ двѣ, три или четири достатѣчно голѣми стаи, въ които да се помѣщаватъ умрѣлитѣ отъ заразителни болѣсти, до гдѣто не настане време за погребението имъ, но и всички други умрѣли би трѣбало да се отнасятъ въ гробищна стая, ако въ кѣщата, гдѣто е умрѣлото нѣма отдѣлна стая, въ която да се задържи

то, докѣтѣ мине законний срокъ за погребѣнието.

Тѣй като всѣкий умрѣлъ отъ заразителна болѣстѣ съдържа въ себе си безброино число вредителни или болѣзнетворни организми, за това е необходимо да се изнася такъвъ умрѣлъ не само вънъ отъ кѣщата, но и вънъ отъ града и тутакси да се направи най-строга дезинфекция на заразената кѣща. А когато умрѣлитѣ се оставятъ 24-тѣ часа въ кѣщи, когато много хора отиватъ на погребението му, и когато не се затваря добъръ почивалото (сандѣка), то става безполезна всѣка дезинфекция и опасността за другитѣ бива въ такъвъ случаи най-голѣма! При това, не трѣба да се позволява, щото умрѣлитѣ отъ скарлатина, илеотифусъ, брусница, лоша кашлица и охтика да се внасятъ въ черкова и да се оставятъ въ нея по нѣколко часа, защото болѣстѣта тѣй може лесно да се распространи.

Въ всѣкий случай трѣба черковитѣ нѣкой пѣтъ да се дезинфекциратъ.

Много е още нужно, щото дрѣхитѣ и другитѣ нѣща отъ умрѣли отъ заразителна болѣстѣ да се не позволява да се подаряватъ или продаватъ, безъ да не сѣ строго дезинфекцирани отъ нарочно за това поставено длѣжностно лице (дезинфекторъ). За дезинфектиранieto на кѣщата, дрѣхитѣ и пр. трѣба да се назначава специално лице, което да бѣде подъ най-близкий надзоръ на лѣкаритѣ. Освѣнъ това, всѣкий дезинфекторъ трѣба да носи съ себе си 5 до 10% и 2 до 3% карболова кислота, и когато ще дезинфектира да облича върху дрѣхитѣ си други дрѣхи, също когато отива въ заражена кѣща, а слѣдъ свършване дезинфекцията да съблѣча тѣзи дрѣхи и да дезинфектира и тѣхъ. Само слѣдъ подобна дезинфекция трѣба да се даватъ по одобренieto отъ лѣкаря позволителни билети за продаване или подаряване вѣщи. Необходимо е да се дезинфектиратъ и книгитѣ, особено въ онѣзи градове, гдѣто има публични библиотеки и гдѣто е позволено да се заематъ книги отъ библиотеката дома. Ако нѣкой страдающъ отъ заразителна болѣстѣтѣ вземе книга отъ библиотеката, нужно е да се задържа такъва книга у него, докѣтѣ се прекрати напълно болѣстѣта му. За дезинфекциране книги потребенъ е единъ малкъ долапъ отъ дебело тенеке, който да се отваря отъ горнята страна, въ срдата на такъвъ долапъ да се направя една рѣшетка отъ телъ, върху която да се турятъ заразителни книги сгърбомъ на горѣ, а на долнята предня частъ на долапа да има една вратца, презъ която да се туря запаленъ сулфуръ, за да се напушватъ добъръ книгитѣ.

Разбира се, че е необходимо да се взематъ и за заразителната очна болѣстѣ „трахома“ най-строги мѣрки. Когато въ нѣкоя кѣща се появи заразителна болѣстѣ, отъ тая кѣща трѣба да се запрети и на дѣцата да посѣщаватъ училищата, до като не мине болѣстѣта и не се извърши строга дезинфекция въ заразената кѣща, и незабавно да се съобщи това на надлѣжний лѣкаръ.

Д-ръ Г-мъ.

— *Колко сж опасни нѣщата отъ охтичави хора.*
Въ градъ Хамбургъ презъ дене си умрѣло едно момиче около 15 годишно, *отровено отъ едни обици.* Тѣзи обици на него били подарили родителитѣ на една мома, умрѣла отъ охтика. Щомъ момичето почнало да носи обичитѣ, ушитѣ му захванѣли да се надуватъ. *Охтиката се пренесла у него отъ тѣзи обици, и то много скоро.* Слѣдъ нѣколко време единъ лѣкаръ констатиралъ, че се пренесла охтиката и въ бѣлитѣ дробове на момичето. Не подиръ дълго време злочестото момиче умрѣло! (Romanul, 14. 6. 1890).

— *Ново обеззаразительно сръдство „тиокамфъ“.*

Райнолдс изнамѣрилъ ново обеззаразительно сръдство, на което сжщественната частъ състояла отъ една мокрота, образувана отъ взаимодействието на камфора и сѣрниста кисѣлина (acide sulfureux). Направений отъ Райнолдса препаратъ „тиокамфъ“, съдържахъ въ растворъ и други вещества, извѣстни съ своето разрушително дѣйствие на всѣкакви бактерии. Въ запушени стъкланки тоя съставъ можалъ да се пази цѣли години. Ако се подложилъ тоя препаратъ на дѣйствието на твърдѣ тънъкъ слой въздухъ, образувала се въ сѣразмѣрно голѣмо количество сѣрниста кисѣлина съ пари отъ други силни обеззаразители вещества. Тѣзи газове и пари, които се распространили брѣжъ въ околний въздухъ, се получали въ количество на 120 литра на единъ килограмъ отъ препарата. Като се смѣсяло 1 килограмъ тиокамфъ съ 4 литра вода, получало се силно сръдство за опръскване заразени предмѣти, за обеззаразяване водосточни трѣби (геризи) и пр. По-слабъ растворъ отъ 1 килограмъ и 10 литра вода можалъ да замѣни раствора отъ карболова кисѣлина за обеззаразяване вещи, които сж били въ съприкосновение съ заразени лица. За забѣлѣжаване е и туй, гдѣто тиокамфа ималъ добра миризма. Споредъ „Ремесленая газета“ (No. 20 отъ т. г.), новото туй обеззаразительно сръдство скоро щѣло да почне да се продава по умѣренна цѣна, защото се била образувала една компания, която щѣла да вади въ недѣлята по нѣколко кантаря тиокамфъ.

— *Практическо обеззаразительно вещество е феническия прахъ,* състоящъ отъ 5 грамма феническа кисѣлина (acide phénique), 20 грамма спиртъ и 200 грамма скорбѣла (кѣла, нишесте), който прахъ се прави, като първо се тури въ хаванъ спирта и кисѣлината, за да се раствори послѣдната, слѣдъ което се смѣсва скорбѣлата и тая смѣсь се растрива, докль се разбѣрка всичко тѣй, щото да се придобие една подпълна смѣсь, която да се пази въ добръ заглупвано стъкло. (Въ аптекиѣ такъвъ съставъ отъ 225 гр. въ Варна струва днесъ 65 ст.) Феническия прахъ се употребява да се поспиватъ съ него, даже по нѣколко пѣти на день, постелки, чаршави и пр. при всѣкакви заразителни болѣсти. (Д-ръ De Haut).

— *Ето едно по-точно понятие за числото на бактериитѣ въ водата.* Микрографическото изучаване на Парижкитѣ води е дало на Д-ра Миккеля слѣдующитѣ резултати:

Происхождение на водитѣ:	Числото на бактериитѣ въ 1 литръ
Сгъстена пара отъ атмосферата	900
Вода отъ Асниерский дренъ	48,000
Дѣждовна вода	64,000
Вода отъ р. Ванна (бассейнъ Монружъ)	248,000
Вода отъ р. Сена (надъ Парижъ)	4,800,000
Вода отъ р. Сена (подъ Парижъ)	12,800,000
Вода отъ гириза (при Клиши)	80,000,000

Тѣзи цифри представляватъ минимума, тѣй като геризната вода, когато задържи на едно мѣсто, гние повече, и тогазъ значитѣ зародили се размножаватъ до такава стѣпень, щото бактериитѣ въ нѣколко дня ставатъ *хиляди пѣти* по-многобройни. (La Grande Encyclopédie, т. IV, Bactéries, стр. 1107.)

— *Бактериологическо изслѣдване на млѣкото.*

Докторъ Миккель поискалъ да узнае, като колко микроби може да съдържа въ себе си най-чистото и прѣсно млѣко. И сторенитѣ отъ него наблюдения дали слѣдующитѣ поразителни резултати: млѣко, издоено сутренъ въ 6 часа, слѣдъ четвъртъ часъ, до като се занесе въ лабораторията, съдържахъ въ всѣкий кубический сантиметъръ 9000 бактерии, слѣдъ единъ часъ 31,000, слѣдъ 2 часа — 36,250, слѣдъ три часа — 60,000, слѣдъ 9 часа — 120,000, а слѣдъ едно денонощие — 5,600,000 бактерии. При друго едно изслѣдване на кравешко млѣко, издоено вечеръ и престоило една нощъ, при различни температури на времето, показало се въ него, слѣдъ 15 часа, при петнадесетъ градусна температура, 1,000,000 бактерии въ 1 кубический сантиметъръ, а слѣдъ едно денонощие — 6,000,000 бактерии. Съ подиганieto температурата до 35 градуса, числото на бактериитѣ въ млѣкото, 20 часа слѣдъ издояването, вече било достигало около 180,000,000 бактерии. Туй безбройно количество микроорганизми, по заключението на Д-ра Миккеля, минавали въ млѣкото най-вече отъ въздуха. („Temps“).

Цариградъ, ¹/₁₃ Януарий 1890.
Ключюкъ-Сафранъ-Ханъ.

Г . . . . .

Имаме честъта да Ви прѣдизвѣстимъ, че по довършението срокътъ на съдружиническото ни условие, то фирмата Ар. Г. Дилсизиянъ & Х. Торосиянъ се прѣкръпява да сжществува отъ днесъ.

Като Ви благодаримъ за довѣрието, което ни показахте, бързаме да Ви увѣдомимъ отъ днешна дата за новитѣ ни прѣдприятия и Ви молимъ да приемите искреннитѣ ни поздравления.

Ар. Г. Дилсизиянъ & Х. Торосиянъ.

Макаръ че Дружеството, състояще отъ съдружинитѣ Хартюнъ Дилсизиянъ & Хампарцумъ Торосиянъ и Оханнесъ Рюстемиянъ & С-іе въ Варна е растрено по раздѣлването отъ Дружеството Хартюнъ Дилсизиянъ & Хампарцумъ Торосиянъ въ Цариградъ отъ 31 Декемврий 1889 год. (виждъ горното циркулярно.)

Научавамъ се съ скърбъ, че Господинъ Хампарцумъ Торосиянъ, слѣдъ датата на растрението на това дружество, вършалъ актове (работи) подъ съдружно име.

Това положение на работата въпрѣки Гражданскитѣ Наказателни Закони е въ ущербъ на моитѣ интереси, то прѣдпазвамъ се въ този случай и оставямъ всички отговорности върху извършившатѣ.

Артюнъ Г. Дилсизиянъ.